

Bytostné zárodky.

Ve své poslední přednášce jsem mluvil o procitnutí duchovních zárodků k vědomému bytí.

Jako je v duchovním posledním sraženinou duchovní zárodek, tak je také v bytostném nakonec sraženina z nevědomých bytostných zárodků, a jako duchovní zárodky klesají do nejněžnější vrstvy jemnohmotnosti, tak klesají bytostné zárodky do nejněžnější vrstvy hrubohmotnosti, kde později působí jako vyvinutí bytostní pomocníci. Také tyto bytostné zárodky dostávají obklopující schránku a klesají, protože se staly těžšími, do poněkud hutné vrstvy hrubohmotnosti, kde pak také doslova zůstávají vězet.

Dříve než však přejdu k vysvětlení, musím uvést něco, o čem jsem se sice již letmo zmínil, avšak bližšímu popisu toho jsem se však úmyslně doposud vyhnul, protože by se to mohlo lidskému duchu snadno zamotat, pokud bych toho předčasně řekl příliš mnoho.

Jednou jsem ve svém Poselství poukázal na to, že ve stvoření kromě zformovaných věcí také ještě protékají **proudy**, které stvoření pronikají.

Avšak s výrazem „proudy“ máme přece také již opět formu samotnou; neboť je tomu skutečně tak: jsou to proudy, které stvoření zaplavují jako řeky zemi a právě tak jako vzdušné proudy!

A jako jsou tyto dva hrubohmotné druhy proudů na zemi

ve své odlišnosti, tak máme také dva druhy protékající stvořením: Bytostné proudy a duchovní proudy!

Nezformované ve stvoření neexistuje. Máme vlastní formy a hromadné formy. K hromadným formám patří proudění druhů, která působí vedle zvláštních nebo vlastních útvarů nebo lépe řečeno **s** nimi. Každé toto proudění má zcela určitý úkol, který přesně odpovídá jeho druhu. Můžeme také říci, že vychází z tohoto druhu.

Tak vede duchovní proud mimo jiné také duchovní zárodky, pokud jsou nevědomé, cestou, která je přivádí k možnosti vývoje.

Na této cestě působí pro duchovní zárodky tři věci: za prvé **naléhající** a **postrkující** vnitřní touha duchovního zárodku k uvědomění, za druhé **nesoucí** tok duchovních proudů a za třetí **přitahující** stejnorodost ve hmotnosti se již vyvíjejících lidských duchů.

Nyní vyvstane u toho nebo onoho mezi vámi ihned opět otázka: Jak tomu však bylo v době, kdy ve hmotnosti ještě žádní vyvíjející se lidští duchové nepůsobili, kdy tedy jejich přitažlivost stejnorodosti ještě nemohla působit?

V této době, kdy se první duchovní zárodky blížily této světové části, nebyla hmotnost ještě tak hutná jako dnes, protože větší hutnost a tíži vyvolalo teprve později falešně se vyvíjející lidské chtění, což mělo za následek další vzdálení se od Světla a líný, brzdící pohyb.

Při lehkosti tehdejší hmoty stačilo pro duchovní zárodek

jeho vlastní nutkání a unášení proudem, aby dosáhl prvního cíle k vývoji. A také další vývoj byl snazší, protože pro další cestu jako podnět postačovalo již **slabé** uvědomění, aby se mohlo jít touto cestou opět o kus dál.

To všechno je dnes značně ztíženo.

Zde musím již opět něco dodat. Děj snášení se duchovních zárodků do stvoření probíhá **bez přerušení**.

Jestliže jsem dříve řekl, že k přijetí duchovního zárodku musí existovat zcela určitá zralost hmotnosti a to se pak při narůstající zralosti nemůže již více opakovat, tak se to netýká celého stvoření, nýbrž pouze **jednotlivých** světových těles, jako například **země**.

Na ni mohou nakonec přijít už jen starší, již dříve inkarnované lidské duše, které musí dokončit svůj běh v uzavření kruhu, ne však duchovní zárodky, tedy duše, které ještě nikdy v hutné hrubohmotnosti nebyly.

Další části ve stvoření jsou však vždy připraveny moci přijmout duchovní zárodky, které sice již dospěly k vědomému bytí, avšak musí se k sebevědomí rozvinout teprve v prožití.

Dokud lidský duch vede jen vědomý život, musí také mít označení duchovní zárodek, i když jeho schrána může nést již lidskou formu. Teprve s dalším vývojem k sebeuvědomění přestává být lidským duchovním **zárodkem** a stává se **lidským duchem!**

Bylo nutné to zde říct, aby se zamezilo nesprávným výkladům nebo mylným pojmům. Proto jsem uvedl již v mé

poslední přednášce, že je veliký krok od vědomého bytí až k lidskému sebevědomí, které s sebou přináší teprve **svobodná** a vědomá vůle rozhodnutí, avšak s tím za to také plnou zodpovědnost.

S postupem v mých vysvětleních musím provádět vždy ostřejší oddělení pojmů, zatímco doposud jsem tak mnohé mohl ponechat ještě mezi pojmy hromadnými. Není to tedy snad nějaká slovní hra, jak to tak mnozí chytří rozumoví lidé ve své duchovní lenosti mají po ruce jako označení pro některá místa mého Poselství, čímž ovšem dosti zřetelně ukazují jen svou naprostou nevědomost a nedostatek vlastních pojmů pro vážnost a velikost této věci, nýbrž je to naléhavá a nevyhnutelná nutnost, jestliže chce člověk vůbec vniknout do pohybu stvoření.

Zde není člověku možné provždy vystačit s několika pozemskými výrazy, nýbrž se musí již odhodlat k tomu, aby se postupně učil stále přesnější hranice a aby jasně odvažoval skutečný smysl každého jednotlivého slova.

Tak se toho musíme držet i my, pokud chceme kráčet vpřed, a ne zůstat stát nebo za sebou nechat nevyjasněné oblasti.

Také zde musí být pohyb místo strnulého, svévolného lpění! Jestliže vysvětluji něco nejprve ve velikých rysech, mohu to pojmenovat jinak než pak, když vstupuji do podrobností a stále více odděluji od sebe to, co jsem zpočátku mohl vyjádřit jako hromadný pojem.

A já musím nejprve dát **vždy** hromadný pojem, abych pak později přistoupil k jednotlivostem, jestliže souhrnný pojem dosáhl ve vaší možnosti chápání poněkud jasného obrazu, jinak

nemohli byste nikdy dojít k porozumění při nesmírné velikosti stvoření. Ztratili byste rychle pevnou půdu skutečného vědění a upadli byste do lidsky běžných roztržitých nejasností, kterými se označují přívrženci četných sekt a církví.

Proto nechte klidně mluvit takové lidi, kteří tím jen svědčí o své vlastní povrchnosti a bázni před námahou bližšího zkoumání, a následujte mne radostně **tak**, jak vám to dávám. Pak z toho budete mít jen užitek; neboť já to tím lidskému duchu činím nejen snazším, nýbrž vůbec teprve možným, aby pochopil veliké alespoň v **těch** částech, s nimiž je ve spojení a od nichž závisí jeho působení.

Jak nyní duchovní proudy nesou **duchovní** zárodky, tak vedou bytostné proudy s sebou **bytostné** zárodky svými drahami. O východisku, druhu a činnosti všech těchto proudů může být ještě zvlášť hovořeno teprve později. Vezměme dnes jednoduše jako východisko pojem, že všechny tyto proudy stejně jako vzduch a voda na zemi zúrodnují, udržují, čistí, krátce: jsou podporující ve všech směrech. Kromě toho byla tato proudění z části také již dřívějším pozemským lidem známa, neboť k nim patří například v řeckém podání uváděný „Styx“.

Vraťme se však po těchto odbočeních zpět k účelu dnešní přednášky.

Bytostné zárodky jsou neseny proudy bytostného druhu. Navzdory **základnímu** bytostnému druhu těchto proudů existují tu však zcela rozličné, a dokonce i mnohostranné zvláštní druhy, a proto se odděluje od původního hlavního proudu v jeho běhu skrze různé úrovně povolna stále více vedlejších proudů, které hledají vlastní cestu; neboť s narůstající vzdáleností od Světla

oddělují se jednotlivé druhy jako vedlejší ramena, která v sobě nakonec ještě soustředěně zahrnují zcela určitý **jeden** bytostný druh a poslušna zákona vedou s sebou také ještě odpovídající stejný druh bytostných zárodků.

Tak přichází takovéto bytostné zárodky na místo svého určení, plníce zákon stvoření. Jsou rozděleny do takových zárodků, které jsou úzce spojeny s květinami, s ostatními rostlinami, stejně tak s vodou, vzduchem, se zemí a horninami, s ohněm a ještě mnoha jednotlivostmi ve hmotnostech.

V každé jednotlivé úrovni, ano i v každé meziúrovni se usazují při proudění vždy v příslušné rovině jako stejně uzpůsobené vhodné bytosti, to znamená zůstávají tam, kde mají působit, protože se tam mají stát vědomými. To všechno děje se v samozřejmém, nejprostším účinku zákonů, tak, že by to vůbec jinak nebylo možné.

V každé meziúrovni probouzí se určité druhy bytostného k vědomí takovým způsobem, který vždy odpovídá jejich síle, a tam začínají působením formovat, chránit, pečovat.

Nakonec však zůstanou v proudech již jen bytosti, které mohou dojít k vědomí teprve na souhvězdích **nejhrubších hmotností**. A jako poslední sraženina z nich jsou pak také bytostné zárodky, které se ani v hrubé hmotnosti nemohou beze všeho ihned probudit, nýbrž potřebují zvláštní vývoj.

To je ovšem zatím opět jen velký obraz, který vám tím dávám a který nejlépe zprvu přijměte jako **plochou** mapu, na které pozorujete cesty proudů, řek a potoků v jejich mnohých odbočeních a zdánlivě samovolně zvolených cestách.

Teprve **pak** si můžete obraz **zakulatit** a při tom si představit, že vodní žíly zaplavují také vnitřek, netečou jen na povrchu, stejně tak vzdušné proudy. Tak jste nakonec část dějů **tohoto** druhu ve stvoření obrazně získali.

Kdyby lidé země sloužili **správně** se zachvívající ve vůli Boží, tak by byla země sama o sobě harmonickým, i když hrubým obrazem stvoření. Jen skrze pokřivenost lidí nemohla se tím doposud ještě stát.

Nyní chceme konečně mluvit o bytostných **zárodcích**, které jsme si vzali za cíl. Duchovnímu zárodku pozemských lidí jsou v jejich bytí nejbližší podobní nejprve malí elfové květin země! Tito probouzí se, vámi viděno, v kalíšcích pozemských květin. Avšak není tomu tak, jak se domníváte. Nalézají se sice v poupatech květin, která tvoří až do jejich probuzení nejhrubší ochrannou schránku, avšak je při tom přece ještě něco zcela jiného.

Ve skutečnosti leží měkce uloženi ve vám pozemsky neviditelné vrstvě jemné, něžné hrubohmotnosti. Současně však také v pozemském poupěti květiny. Něžná hrubohmotná vrstva prostupuje vám neviditelně nejen poupě, nýbrž celou zemi a její okolí.

V této vrstvě odehrává se vlastní vývoj k uvědomění květinových elfů, zatímco pozemské poupě květiny zůstává jen nejhrubší, **vnější** ochranou, od níž jsou květinoví elfové navzdory určitému spojení poměrně **nezávislí**.

Nezahynou také s odumřením květiny, nýbrž vývoj jde pro ně dál v pomáhajícím opatrování nové pozemské květiny a z části

také nových dětí elfů. Jejich síla mohutní s jejich dovednostmi.

Tak jde to dál, vždy dál k bodu, který je v plné zralosti dává pozvednout k jinému a novému poli působení; neboť bytostnému zárodku vede se jako duchovnímu zárodku ... oba stojí pod **jedním** jednotně se projevujícím **Božím zákonem** vývoje!

Malí elfové nejsou však také ve svém bytí vydáni napospas bez ochrany nebezpečí, že jejich obydlí budou již jako poupata sežrána zvířaty nebo zničena bezohlednou lidskou rukou, jak se to hrubohmotně jeví.

Sice květiny **opatrují** vyvinutí elfové, avšak ne v každé květině bydlí dítě elfů, nýbrž jen v takových, které jsou obzvláště chráněny a nepřístupny nebezpečí, pokud lze o nepřístupnosti vůbec mluvit. Také při blížícím se nebezpečí jsou ihned odnášeny pryč, pokud nejsou ještě vědomé.

Uvádím nejprve květinové elfy, protože tito vždy stáli a ještě stojí v záchvěvech Boží vůle. **Nemohou** být ovlivněni lidskou vůlí, nýbrž tkají a dýchají vždy v záchvěvech Světla!

V této skutečnosti spočívá tajemství toho, že **každá** květina, i ta nejprostší, je prozářena krásou; neboť elfové květin stojí ve Světle! Oni mají ve své něžnosti ženské formy a, protože stojí ve Světle, jsou pohádkově krásní.

Můžete sice již sami na základě Poselství vyvozovat, že jsou také elfové, kteří mají mužské formy, podle své činnosti.

Jsou hutnější, pozitivnější, protože se zaměstnávají tvrdšími materiály. Elfové stromů nesou například mužskou formu.

Vždy podle činnosti je forma a hutnost.

Tak mají také gnómové se svým zaměstnáním v zemi a horninách mužské formy. Jsou hutnější, zatímco rusalky tekoucích živelů nesou opět ženské formy.

Můžete sami vyvodit další závěry a vystihnete při tom vždy to pravé, pokud vezmete za základ Poselství, ve kterém naleznete zákony stvoření.

Toto zde řečené týká se vyvinutých bytostných nacházejících se ve vašem okolí na zemi! Všechno úzce spojené s **nejhrubší** hrubohmotností může počítat se skutečně rychle viditelnými úspěchy jen v pozitivní činnosti a v hrubší hutnosti, a proto je mužské vždy obráceno k hutnějšímu, tedy je to hlubším se zaobírající pozitivně výkonná část, naproti tomu ženství k jemnějšímu, tedy vyšším se zaobírající negativně přijímající část!

Takové je rozdělení stvoření podle vůle Boží a teprve pak, když se také člověk do něj vpraví a v něm se zachvívá, nadejde pak pro něj skutečný vzestup, kterého jinak dosáhnout nemůže! Neboť pak se všechno jeho působení zachvívá v kříži stvoření, ve kterém pozitivní a negativní, aktivně jednající a pasivně přijímající udržuje rovnováhu!

A stále znovu je to i dnes lidská **žena**, která **neplní** své postavení ve stvoření!

Jestliže to všechno klidně promyslíte, můžete dojít ke zcela nečekaným závěrům a k vysvětlením, která se vám doposud jevila jako téměř neřešitelná. Avšak váš rozum se do toho tak rychle a klidně nevpraví, nýbrž bude chtít stále znovu zasévat

pochybnosti, aby vás zmátl a tím pevně udržel v kletbě, kterou na vás téměř bez odporu v minulých staletích mohl uvalit.

Existuje snad mnoho lidí, kterým tázavě vyvstane myšlenka: A fúrie? Nemají také ony ženské formy, a přece jsou velmi pozitivního druhu ve svém působení?

Proto chci již nyní k tomu dojít a vysvětlit vám to:

Fúrie jsou v mužských i ženských formách, obojí však vzdor svému mnohotvárnému působení má jen **jeden** cíl: zkázu!

Avšak fúrie nejsou **žádní bytostní**. Něco takového nepochází z vůle Světla! Fúrie jsou jen výplody zlého lidského chtění. Náleží k démonům, kteří se musí ihned rozplynout, pokud se chtění lidí stane lepším a obrátí se ke Světlu!

Sice jsou velmi nebezpečné a budou v soudu volně vypuštěny, aby se vrhly na veškeré lidstvo. Avšak škodit mohou jen tam, kde se mohou zachytit, tedy v lidech, kde naleznou špatnou stejnorodost nebo strach.

Tím musí také fúrie sloužit Světlu; neboť odklízají zlé pozemské lidi a pomáhají tak velké očistě. Bude-li pak tato dokončena, nebudou mít fúrie také již žádnou potravu a musí samy od sebe zahynout.

Kdo má však v soudu strach, tomu chybí přesvědčení o Slově Pravdy a tím také důvěra ve všemohoucnost Boží a jeho spravedlnost, která se tak často ukazuje v pomáhající lásce!

Takový člověk bude pak **právem** obětí své vlašnosti nebo lenosti a takový **má** být během soudu uchvácen a zničen fúriemi!

Tedy i **to** je nakonec prosté dění, které ve své hrůzostrašnosti musí jít cestou svatého Božího zákona!

Odpoutané fúrie! To znamená, že nebudou zadržovány a bude jim dána po nějaký čas úplná volnost pohybu.

Lidé nebudou při tom chráněni, nýbrž vydáni jejich zuřivosti.

Je však zcela samozřejmé, že **ti** lidé, kteří v sobě nesou pravé přesvědčení a jsou spojeni se Světlem, nemohou být napadeni, protože se k tomu v jejich nitru nenalézá žádná ozvěna, na které by se fúrie mohly zachytit, aby je zmátly.

Ti, co jsou spojeni se Světlem, stojí během tohoto běsnění jako ve schráně, která nemůže být prolomena, na níž se všechno útočící zlé chtění samo zraní. Tato schrána vznikne samočinně skrze pevnou důvěru v Boha v hodině nebezpečí.

Avšak lidé, kteří se v domýšlivosti nebo ješitnosti považují za věřící, a přitom jsou jen věřícími církví, avšak ne věřícími v **Boha**, a tím v sobě žijoucí, budou zmítáni sem a tam jako povadlý list ve větru a musí v jeho víru zahynout, ledaže by včas došli k poznání, že byli prázdní ve strnulé víře, a usilovně by se snažili nasát do sebe život ze Světla Pravdy, které září nade všemi bouřemi.

Zůstaňte bdělí a silní, aby fúrie ve vás nemohly nalézt oporu! Buďte ve svém konání podobni mnohým malým bytostným pomocníkům, kteří jsou ve věrné službě lidem příkladem!